

[Madsen-Mygdal.]

Ministeren saa ikke et særligt Forslag, saaledes som det er sket tidligere, hvorfor sammenkobler han det med denne Forlængelse af den gamle Husmandslov? for de to Ting har intet som helst med hinanden at gøre. Vi er enige om, at den gamle Husmandslov skal forlænges, men Ministeren ved, at der er Uenighed om det andet. Var det ikke praktisk, at det, man hurtigt kan blive enig om, lader man gaa igennem, og det, der er Tvivl om, drøfter vi senere.

Men man truer os og siger: Hvis I ikke gør det, forlænger vi ikke den gamle Husmandslov. Det vil jeg imidlertid se, før jeg tror det. Hvis man gennemfører den Taktik, kan hele Landet tydeligt se, hvad det er, der ligger Regeringspartierne paa Sinde. Det er ikke Udstykningen, ikke Oprettelsen af flere Hjem, men dette ene: Statseje, Statsfæste, Jordens Socialisering; det er det, det kommer an paa.

Saa skal jeg til Slut overfor den højtærede Minister sige, at naar han kom ind paa Spørgsmaalet om Fæste kontra Selveje, altsaa paa en egentlig saglig Drøftelse, saa er det jo i og for sig ikke noget, man skulde bebrejde Ministeren, men jeg maa gentage, at det var ikke Meningen, at vi skulde ind paa det. Ministeren hævdede, at det, vi har foreslaaet, giver ikke Ligestilling, og jeg maa svare paa det; idet jeg i øvrigt skal afholde mig fra at komme ind paa Enkeltheder.

Den højtærede Minister paastaar, at Fæsterne har Udsigt til at betale højere Rente, efterhaanden som Jorden stiger, og han kan komme til at betale to Gange. Det kan ske; hvis han vælger Fæsteformen, har han den Risiko, at Jordprisen stiger, men saa har han rigtignok ogsaa Chance for, at den falder. Det er en Opfattelse, Ministeren har faaet ind i Hovedet, og som baade de Radikale og Socialdemokraterne hævder, at Jordprisen kun kan stige, men hvor har de Herrer den Sikkerhed fra? Det var ganske rart for dem, der har købt Jord, om de kunde forlade sig paa denne Opfattelse. Men jeg ved ikke andet end, at Jordpriserne fra 1880 til 1900 er faldet ikke ubetragteligt; senere er de ganske vist steget igen, men ved de to sidste Jordvurderinger, i 1924 og 1929, har der vist sig et betydeligt Fald, idet Grundværdien i Landbruget er faldet med 5,9 pCt. Og hvad de tror, Barometret viser i Dag, ved jeg naturligvis ikke, de Herrer er saa kloge, de har deres Mening i Forvejen, men for mine Lægmandsøjne er der intet som helst, der tyder paa, at vi staaar overfor en Jordværdistigning i

Landbruget, tværtimod, vi staaar ganske sikkert overfor det modsatte, og jeg tror, enhver maa indrømme, at det i hvert Tilfælde *kan* blive Tilfældet, saa har Fæsteren skam Chansen paa sin Side, saa faar han Fordelen frem for Selvejereren. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved denne rent principielle Side af Spørgsmaalet. Den vedkommer ikke Ændringsforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen paastod, at det var nødvendigt, at foretage Opkøb. Dertil har jeg kun at sige, at vi er rede til at stille Midler til Raadighed, ikke blot 4 Mill. Kr., vi har tilbudt endnu mere, men vi ønsker ikke, at Midlerne paa Forhaand skal være baandlagt til Anvendelse for den Form, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen tror er den eneste saliggørende. Vi har ikke noget imod, at Midlerne anvendes til Fæste, naar blot det sker efter Ansøgenes eget Ønske, og paa saadanne Vilkaar, at der kan faas Jord til Selveje paa samme Vilkaar.

Saa var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen inde paa en hel Række administrative Bemærkninger. Det var den store Administrator, der her opløftede sin Pegefinger for os for at vise, hvilke forfærdelige Ting vi var i Færd med at foreslaa; navnlig var det efter det ærede Medlems Mening ganske forfærdeligt, at vi kunde tænke os at indføre en saadan Forskel fra den gamle Husmandslovs Bestemmelser, hvorefter der skal betales fuld Handelsværdi, at de paagældende eventuelt skulde kunne faa den Jord, der blev købt for de 4 Mill. Kr., til Forrentning af Jordværdien. Men det ærede Medlem ved, at det ønsker vi ikke. Vi ønsker ogsaa den gamle Husmandslov ændret paa samme Maade og har stillet Forslag om det; men vi har frafaldet det for at faa Lovforslaget gennemført.

Men naar det ærede Medlem forarges saa meget over den Forskel, kunde det ærede Medlem saa ikke deltage lidt i vor Forargelse over Forskellen — den er ganske den samme — mellem Fæstebrug og Selvejerbrug? Det er det, vi forarges over, og det er den samme Forskel. Hvor kan det være, at det ærede Medlem kan se Forskellen mellem Fæste og Selvejerbrug og ikke forarges? Det er nok saadan, at naar han opdager, at det er til Fordel for det af ham saa stærkt lovpriste Fæstebrug, saa gør det ikke noget, saa maa Forskellen nok være der.

Saa var det ærede Medlem inde paa at kritisere Sprogbruget, og jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at Ordet „Ejerskifte“ nok burde erstattes af et andet. Men maaske kan man heller ikke bruge „Fæsterskifte“,